

[Thestrup.]

Det er dernæst anført, at udleveringen kunne skabe et præcedens, så at vi ville blive nødt til at udlevere alle de værdier, vore museer og samlinger rummer, og som ikke stammer fra vort eget land. Jeg kan ikke godtage en sådan tanke. Der eksisterer mellem Danmark og Island det ganske særlige forhold, at Island tidligere har udgjort en del af Danmarks rige. Alene dette bevirker en meget stærk begrænsning af den kreds af lande, der kan komme på tale, påberåbende sig håndskrifternes udlevering som et præcedens. Men selv over for disse — Norge, Sverige og Tyskland — er der næppe nogen fare. Der er dels traktater, hvori de pågældende lande har erklæret sig tilfredse med det, de har fået udleveret, dels sker udleveringen af håndskrifterne således, at der er tale om en gave; der er ingen pligt til at give gaver, og en gave kan ikke skabe noget præcedens.

Langt vægtigere forekommer den indvending mig at være, der går ud på, at vi ved udleveringen tørringer mulighederne for den videnskabelige forskning af og det videnskabelige arbejde med håndskrifterne. Jeg kan dog ikke tænke mig andet, end at Danmark og Island tilsammen må kunne finde en sådan ordning, at vi ikke behøver at nære frygt for, at vi ved en udlevering lægger hindringer i vejen for videnskaben.

Min stilling er da den, at jeg er stemt for håndskrifternes udlevering, men at vi, forinden vi træffer vor endelige beslutning, nøje bør undersøge følgende forhold:

For det første, om der hos Københavns universitet er en sådan ejendomsret, at den er til hinder for udleveringen. Jeg tror det ikke, men jeg synes, det må være afgørende og meget vigtigt for os, at vi her får en erklæring fra vore to universiteters juridiske fakulteter.

For det andet mener jeg, at det nærmere bør undersøges, hvorledes det forholder sig med følgerne af en udlevering. Jeg tænker her på, om en udlevering skulle kunne skabe præcedens på nogen måde. Jeg forudser, at vi på dette område ikke vil have let ved at nå til fuld klarhed; men vi bør forsøge, om vi i hvert fald ikke kan nå til en større klarhed end den, vi nu har.

Endelig mener jeg for det tredje, at det

bør undersøges, hvorvidt vi kan sikre videnskabens uhindrede forskning af håndskrifterne og videnskabens uhindrede arbejde med håndskrifterne, hvis de udleveres, og hvilke foranstaltninger der bør træffes til en sådan sikring, og jeg mener også, at de bør træffes samtidig med eller forinden vi udleverer håndskrifterne.

Jeg er helt klar over, at disse undersøgelser vil tage tid, og at sagen ikke kan færdiggøres i denne samling, men jeg kan heller ikke se, at der sker nogen skade derved. Jeg tror, det er langt vigtigere, at udleveringen sker efter en virkelig nøje gennemgang og moden overvejelse, og at den sker som en gave, bag hvilken hele den danske befolkning kan stå.

Ole Bjørn Kraft: De kritiske bemærkninger, der fra forskellig side er blevet fremsat vedrørende forberedelsen af denne sag, kan jeg ganske tilslutte mig. Netop for en tilhænger af nu at løse spørgsmålet ved, at Danmark som gave overrækker Island en kulturskat, der ligger det islandske folk så meget på hjerte, er det meget beklageligt, at der på grund af forberedelsen af sagen nu bliver de brydninger, som er kommet til udtryk her i dag. Jeg kan ikke se rettere, end at den høje regering og særlig den højtærede undervisningsminister har sit store ansvar for denne sag. Den har længe været moden til en løsning. Alle her i landet har vidst, at den måtte løses efter hele sin historie i fortiden, men hvorfor så dog ikke forberede den i god tid ved forhandling med alle dem, det var rimeligt at forhandle med, deriblandt naturligvis universitetet? Hvorfor ikke lægge den formelle side uklanderligt til rette? Det er ikke sket, og det er meget beklageligt, fordi dette er en meget stor sag. Nu må folketinget behandle den, som man behandler en stor og alvorlig sag, ved et omhyggeligt udvalgsarbejde, og dette udvalgsarbejde kan naturligvis ikke være begrænset til en bestemt dato. Men personlig ønsker jeg meget, at resultatet må blive, at Danmark giver håndskriftgaven til Island og giver den med en bred tilslutning af tinget.

Jeg vil gerne, som andre talere har gjort det, understrege ordet gave, thi kun ved at give dem som en gave kan spørgsmålet løses, uden at det får konsekvenser i for-